

Sygn. akt VI Ga 176/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Renata Bober

SR del. Witold Olech (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. w R.

przeciwko: Z. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt V GC 710/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 28 października 2011r. przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie, sygn. akt V GNc 4094/11,

II. zasądza od pozwanego Z. P. (1) na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w R. kwotę 250,47 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych 47/100) tytułem dalszych kosztów postępowania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za II instancję.

VI Ga 176/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 października 2013 r.

Powód (...) Sp. z o. o. w R. w pozwie z dnia 25 października 2011 r., wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. P. (1) na jego rzecz kwoty 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i kosztami postępowania wskazując, iż pozwany wystawił weksel in blanco na zabezpieczenie przyszłych roszczeń z tytułu należnej ceny za zakupione towary, wraz z deklaracją wekslową, w której upoważnił powoda do wypełnienia wystawionego weksla w każdym czasie, w związku z nieterminową zapłatą ceny, na kwotę obejmującą wysokość

długu, zaś powód, związku z zaistnieniem przesłanek uzasadniających wypełnienie weksla, wypełnił weksel zgodnie z deklaracją wekslową, na kwotę 6.000 zł.

Uwzględniając żądania powoda Sąd Rejonowy w Rzeszowie wydał w dniu 28 października 2011 r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym .

W zarzutach od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty oraz o oddalenie powództwa. Pozwany przyznał, że wystawił weksel na zabezpieczenie płatności z tytułu sprzedaży towarów, niemniej zaprzeczył, aby pomiędzy stronami doszło do zawarcia transakcji handlowej, z której miałyby pochodzić domniemany dług i aby otrzymał od powoda jakiegokolwiek towar. Zarzucił, że powód nie wykazał, z czego wynika suma wekslowa, jakie kwoty składają się na wartość rzekomo sprzedanych towarów, a także jakim terminom zapłaty pozwany uchybił. Pozwany naprowadził, że w przedmiotowej sprawie sumę wekslową wpisał powód a nie pozwany i jeżeli powód domaga się zapłaty tej sumy, to powinien wyjaśnić za co.

W odpowiedzi na zarzuty powód podał, iż dochodzona pozwem kwota, na którą powód wypełnił weksel, stanowi karę umowną wynikającą z art. 12 ust. 5 umowy licencyjnej zawartej przez strony, należną powodowi w związku z rozwiązaniem przez pozwanego umowy licencyjnej przed otwarciem sklepu w Systemie i pod Znakiem handlowym .

Pismem procesowym z dnia 16 sierpnia 2012 r. pozwany wskazał, że wskutek odstąpienia od umowy przez pozwanego zobowiązanie z weksla wygasło, co spowodowało, że podstawa prawna roszczenia odpadła. Podał, że odstąpił od umowy licencyjnej z przyczyn leżących po stronie powoda, a zważywszy na rodzaj zobowiązań przyjętych przez powoda w art. 2 umowy, miała ona charakter umowy o dzieło, a zatem pozwany mógł odstąpić od umowy na podstawie art. 635 kc. Dodatkowo pozwany wskazał, że powód nie może powoływać się już na podstawę prawną roszczenia znajdującą oparcie w innych okolicznościach, z uwagi na zakaz wynikający z art. 479(4) § 2 kpc.

W kolejnym piśmie procesowym z dnia 28 sierpnia 2012 r. powód wskazał, że rozwiązanie umowy licencyjnej mimo, iż takie prawo nie przysługiwało pozwanemu, zrodziło obowiązek zapłaty kary umownej.

W piśmie z dnia 4 września 2012 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko .

W toku postępowania Sąd dopuścił dowody z dokumentów , przesłuchania świadków oraz przesłuchania strony pozwanej Z. P. (1).

Wyrokiem z dnia 27.03.2013 roku Sąd Rejonowy Wydział V Gospodarczy w pkt. I oddalił powództwo, zaś w pkt. II zasądził od powoda (...) sp. z o.o. w R. na rzecz pozwanego Z. P. (1) kwotę **1200,00zł** (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów procesu.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy Sąd ustalił iż Strony sporu zawarły w dniu 5 października 2010 r. umowę licencyjną, na podstawie której powód (...) Sp. z o. o. w R. udzielił pozwanemu Z. P. (1) licencji, na mocy której pozwany jako partner uzyskał prawo do używania nazwy handlowej i znaku towarowego systemu oraz do stosowania i korzystania z systemu. W szczegółowych motywach uzasadnienia Sąd podkreślił że powód zobowiązał się m.in. do opracowania projektu oraz koncepcji i aranżacji, przeprowadzenia szkoleń zakresie zasad funkcjonowania sklepu, wskazania listy autoryzowanych dostawców wyposażenia sklepu, oraz pomocy w pozyskaniu źródła finansowania wyposażenia sklepu, dostarczenia pakietu otwarcia, organizacji wizyt specjalistów S. Polska, świadczenia usług na rzecz partnera w zakresie organizowania dostaw towarów handlowych, przygotowywania i realizacji kampanii reklamowych, prowadzenia cyklicznych akcji promocyjnych, przygotowania materiałów eksploatacyjno – reklamowych. Ustalono iż w umowie strony przyjęły, że rozpoczęcie prac związanych z przyłączeniem sklepu do S. nastąpi w terminie 30 dni od dnia podpisania umowy (art. 6). Strony ustaliły, że w razie rozwiązania umowy licencyjnej przez partnera przed otwarciem sklepu w systemie i pod znakiem handlowych partner będzie zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości 6.000 zł (art. 12 ust. 5 umowy).

Na zabezpieczenie należności wynikających z umowy licencyjnej, wszelkich aneksów i załączników do umowy oraz innych należności powstałych w związku ze współpracą gospodarczą z powodem pozwany wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową.

Pozwany zamierzał otworzyć sklep pod znakiem firmowym powoda przed Świątami Bożego Narodzenia 2010 r., jednakże wbrew umowie, powód do dnia

5 listopada 2010 r. nie wykonał obowiązków związanych z uruchomieniem sklepu, tj. brak pomocy ze strony przedstawicieli powoda w zakresie jego organizacji, w związku z tym nie było możliwe jego otwarcie w planowanym terminie 10 grudnia 2010 r., co powodowało, że kontynuowanie współpracy z powodem w oparciu o umowę okazało się dla pozwanego nieopłacalne. W konsekwencji pismem z dnia 4 listopada 2010 r. pozwany odstąpił od umowy, wskazując na bezcelowość i nieopłacalność kontynuowania współpracy z powodem w oparciu o umowę.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania a to art. 193 w zw. z art. 479(4) par. 2 kpc (w brzmieniu sprzed 3.05.2012 roku) oraz w zw. z art. 495 par 2 kpc polegające na przyjęciu że w niniejszej sprawie doszło do niedopuszczalnej zmiany powództwa,

- naruszenie przepisów postępowania a to art. 496 kpc poprzez oddalenie powództwa mimo że nakaz zapłaty wydany w przedmiotowej sprawie w dniu 28.10.2011 nie został uchylony,

- naruszenie przepisów postępowania a to art. 233 par 1. Kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego , dokonanie jego oceny w sposób wybiórczy oraz wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków z niego nie wypływających i przyjęcie że powód nie podjął obowiązków związanych z uruchomieniem sklepu we właściwym czasie oraz że przyczyną rezygnacji przez pozwanego z dalszej współpracy z powodem były rzekome opóźnienia w wykonywaniu obowiązków przez powoda,

- naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 65 par. 1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie błędnej wykładni oświadczenia woli pozwanego zawartego w piśmie z dnia 4.11.2010 r oraz przyjęcie że pozwany odstąpił od umowy

- naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 492 kc zd. 2 poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie podczas gdy brak było przesłanek po temu,

- naruszenie art. 232 w zw. z art. 233 par 1 kc oraz w związku z art. 6 kc poprzez przyjęcie że pozwany udowodnił fakt nieistnienia zobowiązania ze stosunku podstawowego.

Bazując na powyższych zarzutach powód wniósł o:

- zmianę w całości zaskarżonego wyroku i utrzymanie w mocy nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie z dnia 28.10.2011 roku (sygn.. akt V GNc 4094/11)

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, względnie o :

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Odpowiedź na apelację powoda złożył pozwany.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego . Zaprzeczył w niej zarzutom powoda w całości.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację zważył co następuje.

Uzasadnionym jest zarzut naruszenia przepisów postępowania a to art. 193 w zw. z art. 479 (4) par .2 kpc oraz w zw. z art. 495 par. 2 kpc polegający na przyjęciu , iż w sprawie doszło do niedopuszczalnej zmiany powództwa. Sąd I instancji wskazał w uzasadnieniu, że niedopuszczalne jest rozszerzenie powództwa ani przekształcenie podmiotowe, ani też zmiana jego podstawy, przy czym może ona polegać na wymianie okoliczności faktycznych przytoczonych na uzasadnienie żądania pozwu (art. 187 § 1 pkt 2 kpc), czyli na odwołaniu przytoczeń zawartych w pozwie i na równoczesnym przytoczeniu innych okoliczności faktycznych . Sąd II instancji nie podziela stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu, w początkowej części obejmującej rozważania Sądu, jakoby doszło w sprawie do niedopuszczalnej zmiany powództwa, podzielając jednocześnie pogląd tego samego Sądu zawarty w dalszej części uzasadnienia o dopuszczalności powołania przez powoda nowych okoliczności faktycznych. Zważyć bowiem należy, że podstawą wydanego przez Sąd nakazu zapłaty wobec pozwanego, było skutecznie zaciągnięte zobowiązanie wekslowe. Nie uniemożliwiało to powodowi powołania podstaw faktycznych i prawnych wynikających z łączącego strony stosunku prawnego który był źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeżeli okazałoby się, że roszczenie wekslowe nie istniało.

Za uzasadniony Sąd II instancji uznał zarzut apelacji naruszenia art. 233 pr. 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego

oraz dokonanie jego oceny w wybiórczy sposób a w szczególności wyprowadzenie wniosków nie wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego. Jak wynika z powyższego przepisu sąd ma obowiązek po pierwsze wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie. Ustalenia faktyczne dokonane na podstawie tak ocenionych dowodów nie mogą wykazywać błędów tak faktycznych tzn. nie mogą być sprzeczne z treścią dowodów, jak i logicznych. (Kodeks postępowania cywilnego – Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wyd. C.H.Beck, wydanie 6, str. 432,433) . W pierwszym rzędzie należy zaznaczyć iż Sąd Odwoławczy w większości podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku z 27. 03. 2013 roku z zastrzeżeniem ,że w poniższym zakresie dokonał także i własnych, odmiennych ustaleń.

Słusznym jest zarzut, iż pozwany nie odstąpił skutecznie od umowy licencyjnej na podstawie art. 492 zdanie 2 kc, doszło natomiast do jej rozwiązania, na co zresztą w realiach niniejszej sprawy powód wskazuje . Przepis w/w stanowi , że strona umowy może od niej odstąpić jeśli wykonanie zobowiązania przez jedną ze stron po terminie nie miałyby dla drugiej strony znaczenia ze względu na właściwość zobowiązania albo ze względu na zamierzony przez nią cel umowy, wiadomy stronie będącej w zwłóce. Przepis ten ma więc zastosowanie w dwóch wypadkach: 1) gdy uprawnienie do odstąpienia od umowy zostało zastrzeżone między stronami na wypadek niewykonania zobowiązania w terminie ściśle oznaczonym, 2) gdy spełnienie świadczenia przez dłużnika po terminie nie miałyby dla wierzyciela znaczenia ze względu na właściwość zobowiązania albo ze względu na zamierzony cel umowy, wiadomy dłużnikowi. Niewątpliwie strony łączyła umowa licencyjna z dnia 5. 10.2010 zgodnie z którą powód (...) Sp. z o. o. w R. udzielił pozwanemu Z. P. (1) licencji, na mocy której pozwany jako

partner uzyskał prawo do używania nazwy handlowej i znaku towarowego systemu oraz do stosowania i korzystania z systemu. Odwołać się trzeba w tym miejscu do treści art. 6 umowy licencyjnej. Zgodnie z ust 1. tego artykułu „Rozpoczęcie prac związanych z przyłączeniem sklepu do Systemu nastąpi w terminie 30 dni od dnia podpisania niniejszej umowy. Nadto ust. 2 stanowił: „ Strony zgodnie postanawiają że za dzień włączenia (otwarcia) sklepu do Systemu uważają dzień podpisania przez (...) Polska i Partnera Protokołu Odbioru i Włączenia sklepu stwierdzającego datę otwarcia sklepu , rodzaj sklepu, jego powierzchnię całkowitą, rzeczywistą powierzchnię sprzedaży oraz potwierdza przystosowanie sklepu partnera do wymogów systemu.” Umowa licencyjna podpisana przez pozwanego ,

co trzeba podkreślić, nie przewidywała terminu w ciągu którego sklep pozwanego miał zostać przyłączony do sieci (art. 6 ust. 2 umowy licencyjnej). Słusznie powód argumentuje także, iż nie może być mowy o prawie do odstąpienia od umowy ze względu na nieosiągnięci przez pozwanego celu umowy. Jest rzeczą oczywistą, że otwarcie i prowadzenie sklepu w branży spożywczej jest wieloletnią inwestycją a nie taką , która obliczona jest na krótkotrwały zysk. Celem umowy zawartej przez pozwanego było otwarcie i prowadzenie sklepu pod marką powoda jako długotrwałej inwestycji o zmiennej, z istoty rzeczy ,okresowej rentowności. Chęć otwarcia przez pozwanego sklepu w okresie przedświątecznym, jakkolwiek ekonomicznie zrozumiała, nie jest jedyną jaka pozwanemu przyświecała. Oznacza to że nie można mówić by inwestycja ta traciła dla pozwanego jakiegokolwiek znaczenie.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 27.03.2013 roku sąd stwierdził , iż „wbrew umowie, powód do dnia 5 listopada 2010 r. nie wykonał obowiązków związanych z uruchomieniem sklepu, tj. brak pomocy ze strony przedstawicieli powoda w zakresie jego organizacji”. Ze stwierdzenia tego wynieść należy iż sąd ustalił , że powód do dnia 5 . 11. 2010 roku nie wykonał obowiązków

związanych z uruchomieniem sklepu co prowadzi do konstatacji, że taki obowiązek powód miał. W świetle cytowanego art. 6 ust. 1 nie sposób się z tym zgodzić albowiem ,co jeszcze raz należy podkreślić, umowa licencyjna nie przewidywała terminu zakończenia prac związanych z przyłączeniem sklepu tak by mogło nastąpić włączenie go do Systemu, a jedynie termin ich rozpoczęcia. Słusznie więc argumentuje powód w apelacji iż umowa licencyjna nie przewidywała żadnego terminu w jakim powód miał wykonać swoje obowiązki. Zauważyć też należy iż umowa nie precyzowała jaki winien być stopień zaawansowania prac o których mowa w art. 6 ust. 1 umowy ani na czy miałyby ono polegać. Dla wykonania przez powoda zapisu art. 6 ust 1 umowy było więc wystarczające ,według stanowiska Sądu Okręgowego , podjęcie jakichkolwiek działań zmierzających do celu określonego w art. 6 ust. 2 umowy licencyjnej. Jak wynika z zeznań pozwanego Z. P., które Sąd Rejonowy obdarzył wiarą, co podziela także Sąd II instancji, po upływie trzech tygodni od podpisania umowy pojawili się przedstawiciele powoda – wykonawcy od chłodni, wśród których był I. G.. Jak wynika z dalszych zeznań pozwanego I. G. oświadczył, że nierealne jest otwarcie sklepu przed 10.12.2010 roku. Dopiero po tym, gdy pozwany dowiedział się o niemożności otwarcia sklepu przed 10.12.2010 roku, złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 4.11.2010 roku. Potwierdza tę okoliczność także świadek P. W., który zeznał że po podpisaniu umowy przyjechali przedstawiciele (...), którzy mieli się zająć urządzaniem sklepu ale gdy termin otwarcia 10.12.2010 roku okazał się nierealny „ wtedy pozwany się zdenerwował i nastąpiło odstąpienie od umowy” .Z wiarygodnych, także dla Sądu Rejonowego, zeznań świadka J. S. (1) wynika, że po otrzymaniu od pozwanego planu sklepu, co ten przyznał w zeznaniach, przystąpiono do sporządzania projektu hali sprzedaży (gdzie mają stać jakie produkty, jakie meble winny być zastosowane). Świadek ten

stwierdził także, że był przynajmniej raz u pozwanego i rozmawiał na temat projektu hali sprzedaży, oznaczenia marketingowego sklepu. Przygotowano także plan projektu sklepu co przyznał świadek J. S. a które to zeznania Sąd Rejonowy obdarzył wiarą, co Sąd Okręgowy podziela. Nie są wiarygodne zeznania tego świadka w których stwierdza on natomiast rzekome dostarczenie mebli od dostawcy V. K. . Pozwany temu zaprzeczył a powód nie wykazał by faktycznie taka dostawa miała miejsce. Nie są też wiarygodne zeznania świadka S. N. , który twierdzi iż Powód nie wywiązał się z żadnych zobowiązań wynikających z umowy. Reasumując nie podziela Sąd II instancji ustaleń faktycznych jakoby Powód był zobowiązany wykonać do dnia 5.11.2010 roku obowiązki związane z możliwością uruchomienia sklepu czyli włączenia go do Systemu, albowiem obowiązek taki dla powoda z umowy licencyjnej nie wynikał. Nie rozważał Sąd Rejonowy w ogóle czy Powód podjął czynności w rozumieniu art. 6 ust 1. umowy licencyjnej i w terminie w nim określonym. Jak powyżej ustalił Sąd Okręgowy powód podjął prace związane z przyłączeniem sklepu pozwanego do Systemu, czym wypełnił ciężący na nim w myśl w/w artykułu obowiązek. Sąd II instancji poczynił powyższe ustalenia bowiem miał on obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny w granicach wyznaczonych przez art. 233 par 1 kpc. Uzasadniony w kontekście powyższych ustaleń jest zarzut błędnego ustalenia faktycznego Sądu I instancji polegającego na przyjęciu iż planowany termin otwarcia sklepu był na dzień 10.12.2010 roku. Zauważyć należy iż świadek P. W. zeznał: „ Dyrektor (J. S. (1)) był raz na miejscu na (...) w (...) ale jeszcze przed podpisaniem umowy. (...) Wtedy też było ustalone że celem otwarcia sklepu jest otwarcie go 10.12.2010 roku.” J. S. potwierdził że rozmawiał na temat daty otwarcia sklepu ale

nie pamiętał czy było to przed podpisaniem czy po podpisaniu umowy z pozwanym. Sam pozwany relacjonuje iż terminem wstępnym otwarcia sklepu przed podpisaniem umowy był 20. 11.2010 roku a przy podpisaniu umowy przesunięto go na koniec listopada. Nie da się jednak nie zauważyć, iż termin otwarcia sklepu nie był określony w umowie, zaś brak podstaw do przyjęcia by osoby z którymi pozwany się kontaktował były uprawnione do składania oświadczeń woli w imieniu powoda. Bez znaczenia prawnego pozostają natomiast zarzuty naruszenia art. 233 par. 1 kpc w zakresie wskazywanych przez Powoda ekonomicznych przyczyn rozwiązania umowy przez pozwanego a to braku opłacalności uruchomienia sklepu we współpracy z powodem.

Co do zarzutu naruszenia prawa materialnego a to art. 65 par 1 kc w zakresie jego niewłaściwego zastosowania i dokonania błędnej wykładni oświadczenia woli pozwanego z dnia 4.11.2010 roku poprzez przyjęcie że pozwany odstąpił od umowy a tym samym przyjęcie iż umowa licencyjna przestała strony wiązać a tym samym odpadł wynikający z niej obowiązek zapłaty kary umownej. Stosowanie do brzmienia art. 65 par. 1 kc oświadczenie woli należy tak tłumaczyć jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W pierwszym rzędzie pozwany w treści swego oświadczenia z dnia 4.11.2010 roku powołuje się na treść podpisanej przez siebie umowy oświadczając iż rezygnuje ze współpracy z powodem co jest równoznaczne według oświadczenia pozwanego z rozwiązaniem umowy. Po drugie pozwany miał doskonałą świadomość treści umowy licencyjnej, a w szczególności art. 12 ust.5, oświadczając iż jest w stanie ponieść konsekwencję w postaci zapłaty kary umownej w kwocie 6.000 zł.

Bez znaczenia pozostaje zarzut apelacji powoda sprecyzowany w pkt. 2 jako bezprzedmiotowy z uwagi na treść postanowienia Sąd Rejonowego z dnia 24.04.2013 roku w przedmiocie sprostowania wyroku z dnia 27.03.2013 roku.

Wobec powyższych ustaleń dokonanych przez Sąd II instancji zaszyły podstawy dla zastosowania art. 386 par.1 kpc zgodnie z którymi Sąd był władny, wobec uwzględnienia apelacji, do zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 28.10.2011 roku przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie (sygn. akt V GNc 4094/11). O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 par. 1 i 2 kpc.